

Isus, ca și Apostolii, nu are pâine pentru acea mulțime numeroasă și obosită... Dar încă o dată, plin de compătimire, poruncește tuturor să se așeze: locul pustiu începe să devină un loc de odihnă, de sărbătoare, preludiu a ospățului vieții veșnice. Deci, ținând între mâini acel puțin pe care apostolii i-au dat, și-a ridicat privirea spre cer: după ce a îndeplinit multe miracole, se așează, sărac printre săraci, sub privirea Tatălui invocând intervenția Sa. După ce a binecuvântat, a dat pâinea și peștii discipolilor implicându-i din nou în acea responsabilitate pe care cu puțin mai înainte o refuzase. Și iată că spaima lor de la început se transformă în uimire și într-o sfântă frică.

Ceasul serii – care după apostoli era ceasul de rămas bun, de despărțire – a devenit ceasul mulțimii în sărbătoare, ceasul comuniunii. Isus însuși va alege acest ceas al zilei pentru a se dăruia nouă în pâinea euharistică, pentru a rămâne cu noi până la sfârșitul lumii, pentru a ne face să devenim pâine dăruită pentru toți oamenii înfomețați de Dumnezeu.

ANNA MARIA CĂNOPI OSB

«ISUS A LUAT CELE CINCI PÂINI ȘI DOI PEȘTI»

Matei 14, 13-21

Foarte bogat în sugestii de a reflecta, astăzi, Cuvântul lui Dumnezeu ne face să mergem, cu mulțimea imensă a bolnavilor, a săracilor și a înfomețaților, pentru “a căuta pe Isus” care s-a retras într-un loc pustiu.

Pentru a putea să-l întâlnim este deci necesar de “a găsi timp” pentru el, de a ști de a-l pune pe primul loc în viața noastră eliberându-ne de multe distracții sau griji, de tot ceea ce este zgomotos și dezordonat în noi și în jurul nostru.

Este sensul creștin al duminicii: o zi pe săptămână în întregime pentru Domnul; o zi pentru a ne hrăni și a ne odihni spiritual, așa de a putea să înfruntăm cu un avânt reînnoit zilele săptămânii; o zi pentru a redescoperi bucuria sărbătorii, și a comuniunii fraterne.

Fiecare pleacă singur din casa proprie, cu problemele și suferințele sale, dar Isus face din acea mulțime împrăștiată și îndurerată o comunitate de persoane care să împartă îm-

preună mâncarea. Și astăzi se poate verifica miracolul celei dintâi comunități creștine din Ierusalim descrisă în Faptele Apostolilor, acolo unde se spune că «mulțimea celor care au crezut era, o singură inimă și un singur suflet» (Fap 4, 32).

În pustiu pentru a-l întâlni pe Îndurătorul. Isus de-abia a primit vestea morții tragice a lui Ioan Botezătorul. Glasul – care a strigat în pustiu pregătind calea Cuvântului – a fost făcut să tacă cu violență; dar, în acest fel, el dă și mai mult mărturie Adevărului, precedând pe Cristos chiar și în Pătimirea sa. “Ceasul” lui Isus este deci de-acum aproape, și el simte nevoia de a se retrage în singurătate sub privirea Tatălui.

Evanghelia, care de obicei este foarte sobră în a folosi cuvintele, aici nu ezită de a se repeta: Isus merge în pustiu, izolat. În momentele critice ale vieții, trebuie să ne separăm de totul și de toți pentru a ne întâlni cu Dumnezeu – în adâncul inimii – prin experiența unei rugăciuni foarte intensă, pentru a primi lumină și mângâiere de sus și pentru a nu ne lăsa doborâți de emoții sau de vacarmul și năvala mulțimii.

Mulțimile, care se înghesuiau în jurul lui Isus, îl ajunge din urmă mergând pe jos de-a lungul lacul. Așa Isus, chiar înainte de a coborî din barcă și de a începe de a se “retrage”, se află, în ciuda sa, înconjurat de acea mulțime de lume nevoiașă. Surprinzătoare și foarte frumoasă este reacția sa: «i s-a făcut milă de ei și le-a vindecat bolnavii» (v. 14). Nu căutase singurătatea pentru o odihnă egoistă, ci împins de o și mai mare dragoste; de aceia, nu se simte deranjat de către mulțimea

care îl ajunge: el este în slujba tuturor, în special a celor mici și săraci.

De-a lungul întregii zile, Isus face miracole, învață, vestește împărăția cerurilor. Știm din povestirea altor evangheliști că apostolii erau cu el. Prezența lor, totuși, nu se remarcă până la apusul soarelui. La lăsatul serii, se apropie de Învățător și, aproape dorind să-l readucă la realitatea situației concrete, îi zic: «Dă drumul mulțimilor ca să meargă prin sate și să-și cumpere de mâncare» (v. 15). Ei nu văd o altă posibilitate de a rezolva dificultatea din acel moment. Foarte semnificativ este folosirea verbului reflexiv: să-și cumpere, a cumpăra pentru sine, fiecare personal. Isus, în schimb, este pe cale de a opera un miracol și mai mare: transformare acea mulțime, fără nume și fără chip, într-o comunitate de persoane unite între ele de o puternică legătură de comuniune.

«Dați-le voi să mănânce». Acesta este porunca pe care cei Doisprezece aud dată de către Învățător ca și răspuns la “sfatul lor înțelept”. O poruncă care angajează mult, pentru că înseamnă de a-și asuma responsabilitatea acelei lumi, să devină pentru ea ca și părinți pentru fiii proprii. Se înțelege atunci spaima apostolilor: «Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești» (v. 17). Nu au nimic și nu sunt nimic; cum să îndeplinească sarcina care le-a fost dată? Să observăm că puținul devine în ochii lor un “nimic”. În ochii Domnului, în schimb, este totul, dacă se încredințează cu credință în mâinile sale: Aduceți-mi-le aici! (v. 18).